

[Alfred Jensen.]

Jeg kan naturligvis så lidt som nogen anden give en skildring af, hvordan det kommer til at ligge med hensyn til prisudviklingen, beskæftigelsen og stigningen i arbejdsløsheden fremover. Men det er ganske givet, at man sigter efter at forøge arbejdsløsheden, man sigter efter at presse forbruget ned, og det forekommer mig, at på de områder, jeg her har nævnt, kan man ikke presse noget ned. Det forekommer mig ikke, at den jævne mand i Danmark bor så godt, at man kan tillade sig nogen nedskæring på boligområdet.

De gamle og invalidernes forhold er egentlig heller ikke af en sådan karakter, at man kan gå ind for, at deres forbrug sættes ned, men det har man jo gjort. Så er der viden-skab og kultur — dér kan man faktisk heller ikke skære ned. Kan man skære ned på udgifterne til skoler, til sport, til ungdommen? Det forekommer mig ikke; det er ikke på disse områder, der kan skæres ned.

Jeg har bemærket mig udtalelserne om, at finansudvalget skal til at være fedtet fremefter med udgifter. Jeg vil da håbe, når man skal til at fedte, at det da ikke bliver på de områder, jeg her har nævnt; jeg vil håbe, at man lader hjertet tale med og søger at spare på andre områder. For der er virkelig felter, hvor der kan spares. Jeg tænker på militæruddgifterne. Dem bliver man nødt til at gå ind på, når man taler om udgifter, og der er så meget desto mere grund til det, som regeringen selv i sommer, da det kneb for den, var opmærksom på, at også de militære udgifter kunne skæres ned. Man ser imidlertid, at det løfte, der blev givet i september om, at de militære udgifter skulle holdes på samme niveau næste år som i år, ikke er blevet indfriet. Den oversigt, vi har fået, viser, at der bliver en stigning, sammenlignet med i år, på 40 mill. kr. Ministeren taler om, at der er sket en bremsning i tempoet, i udgiftsstigningen, på det militære område. Ja, det kan vel nok siges, men det er egentlig ikke tilstrækkeligt, at man bremser tempoet, for det er rigtigt, hvad der er gjort opmærksom på her, at det næppe holder fremefter. De store anlæg, militæret råder over, og det, der skal anskaffes, stiller stedse stigende krav til driften, og vi må vel regne med, at den udskydning, der finder sted, betyder — sådan som det også er

blevet sagt — at stigningen bliver desto kraftigere fremtidig, hvis der ikke sker en ændring på dette område. Jeg tror imidlertid, at man må regne med ændringer her.

Jeg skylder måske at sige, at mit parti ikke godkender denne oprustnings nødvendighed, og at vi har vendt os imod den udenrigspolitik, som ligger til grund for oprustningen. Jeg sporer da også en stedse stigende tilslutning til den opfattelse, at vi ikke har råd til at afholde de mange udgifter, at det er en uforsvarlig politik, landet er slået ind på. Vi bør gøre os fortrolige med, at de udgifter, som allerede nu er altfor store, vil blive større fremefter. Jeg tænker her på virkningerne af Parisaftalerne, for så vidt de godkendes, om ændringer med hensyn til beføjelserne indenfor NATO-organisationen og om Vesttysklands oprustning. Det må jo betyde, at vi kommer af med flere penge både på den ene og på den anden måde. Man må se i øjnene, at der, hvis Vesttysklands oprustning gennemføres, vil blive truffet modforanstaltninger i den østlige del af Europa. Den afspænding, som vi ønsker, den nedskæring af de militære udgifter, som folket også ønsker og er interesseret i, vil man ikke opnå ved at gennemføre Parisaftalerne, tværtimod, der vil blive øget spænding, der vil blive øgede udgifter, og man har også lov at sige, at når der dannes blokke af den art, vil freden fremover blive bragt i fare. Alt det må man tage i betragtning.

Når man ser på dette budget, forekommer det mig, at vi i Danmark i lige så høj grad som andre lande var interesseret i, at den vesttyske oprustning ikke blev en realitet, at man i stedet for fik en sikkerheds-pagt for det ganske Europa, så det var muligt at bringe militæruddgifterne ned.

Derfor forekommer det mig helt urimeligt, at Danmark ikke sagde ja til at deltage i det møde, Sovjetunionen indbød til. Mit parti har allerede givet udtryk for, at det mener, at den indbydelse burde have været behandlet i folketinget, så tinget havde fået lejlighed til at diskutere den under offentlighedens kontrol. Jeg ser ikke rettere, end at vi ved at afvise et sådant forslag er med til at forværre Danmarks økonomiske stilling, er med til at lægge et pres på de oprustningsudgifter, som vort land og andre lande lider så hårdt under. Jeg har vel bemærket, at man taler om, at Parisafta-